

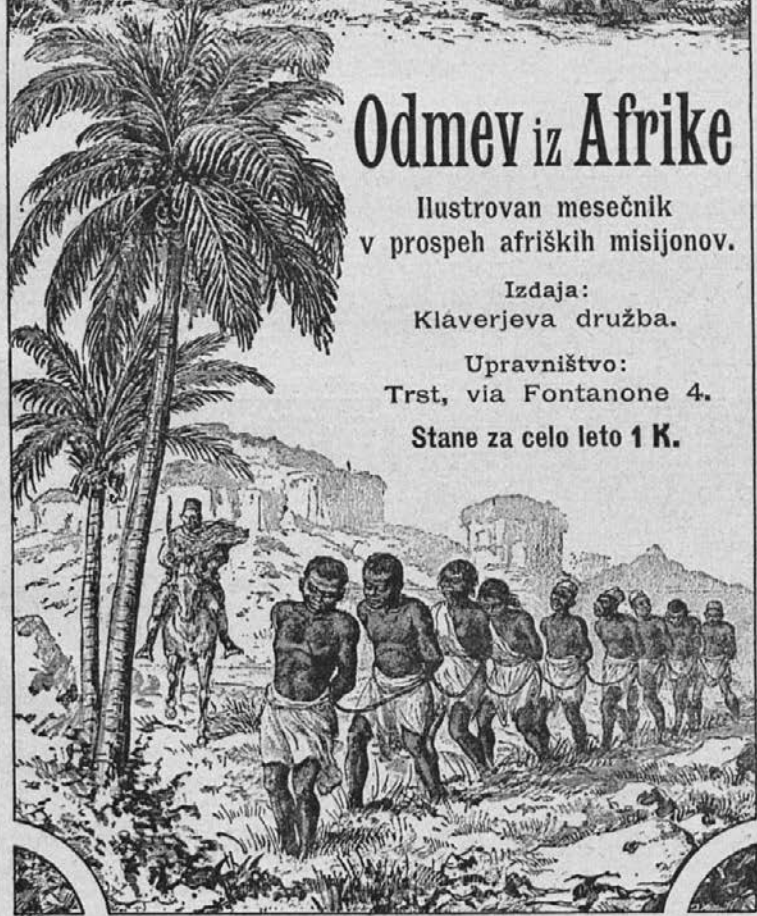
Odmev iz Afrike

Ilustrovan mesečnik
v prosep afriških misijonov.

Izdaja:
Klaverjeva družba.

Upravništvo:
Trst, via Fontanone 4.

Stane za celo leto 1 K.

Odmev iz Afrike, ilustrovan mesečnik v pro-
v oproščenje zamorskih sužnjev. Stane za celo leto 1 K.
Naroča se pod naslovom: Družba sv. Petra Klaverja, **Trst,**
via Fontanone 4. — Oddajalnica družbe sv. Klaverja:

Ljubljana, Frančiškanska ul. 8.

Darovi se lahko pošiljajo tudi naravnost na glavno voditeljico Klaverjeve družbe,
gospo grofico M. Terezijo Ledóhowsko, **Rim,** via dell' Olmata, 16.

Vsebina številke meseca kimovca.

O zdravljenju za spancem bolnih. — Poročilo o misijonskem delovanju ob gorenjem Kongu za leto 1905. — Apostolski vikarijat ob Oranjireki. (Oblatje sv. Frančiška Saleškega). — Apostolska prefektura v Shireu. (Maristje. [Očetje iz Montforta]). — Slika: Taki-le so Džurzamorci (v srednji Afriki).

Predprave in pooblastitve za duhovnike.

Da bi se tudi duhovščina v vedno večjem številu dejanski vdeleževala Klaverjevega podjetja, prosila je glavna voditeljica Klaverjeve družbe za vse duhovnike, ki pripadajo tej družbi, pri Nj. svetosti papežu Piju X. sledečih predprav in pooblastitev in jih je po propagandinem posredovanju tudi dobila:

1. Vsak duhovnik, ki pripada Klaverjevi družbi, ima trikrat na teden osebno oltarno predpravo;
2. pooblastitev, vernikom ob smrtni uri podeliti popolen odpustek po od papeža Benedikta XIV. splošno predpisanem obrazcu;
3. s papeževimi odpustki blagoslavljati rožne vence, križce, razpela, svetinje in manjše kipe in rožne vence blagoslavljati z Brigitinimi odpustki.

Propagandino pismo z dne 23. majnika 1905.

Klaverjeva družba za afriške misijone!

Ako vleče koga srce, da bi žrtvoval svoje življenje iz ljubezni do najbolj zapuščenih ljudi v Afriki, in da bi pomagal vse svoje žive dni afriškim misijonarjem in misijonskim sestram, opozarjamo ga na Klaverjevo družbo. Kaj je to, boste vprašali? To je od apostolskega sedeža potrjena ženska družba v pomoč afriškim misijonom. Ima že dva novicijata, enega v Rimu, drugega pri Mariji Sorg blizu Solnograda. Sprejemajo se jako vestno vzgojene gospice, posebno one, ki znajo več jezikov. Tiskan pouk o pogojih za vsprejem je vedno na razpolago. Kdor želi biti vsprejet, naj se blagohotno obrne na

Grofica Marija Terezija Ledóhowska

Rim, via dell' Olmata 16.

Sv. Peter Klaver, apostol zamorcev, prosi za uje in za naše podjetje!

Odmev iz Afrike

Blagoslovljen po Piju X.

Upravništvo: TRST, via Fontanone 4.

Stane za celo leto 1 K.

Vsak prvi torek v mesecu daruje eden vlč. misijonarjev v Afriki eno sv. mašo
za žive in mrtve ude.

○ zdravljenju za spancem bolnih.

bolnikih za spancem, ki so nam izročeni, lahko trdim, da jih ozdravi tri četrtine. Ker ne moremo vseh enako in zadostno oskrbovati, tudi ne moremo pokazati vedno enakih uspehov. Tako n. pr. ne smemo takega bolnika nikoli pustiti samega. Pred kratkim smo enega takih nesrečnikov zavili v mokre rjuhe. Komaj da se obrnem od njega, mi že izgine bolnik in rjuha. Gremo ga iskat in ko ga najdemo, ga zopet zavijemo in z vrvmi povijemo. Čez pet minut zopet izleze iz ovojev kakor ščurek. Drugega bolnika pošljem k potoku, da bi se izkopal v mrzli vodi, ali da bi ga vsaj polili. Branil se je na vse pretege, meneč, da je voda premrzla. Trebalo je resnobsnega nastopa, da ga spravim v vodo, iz katere je prišel ves srečen, ker mu je dobro dejalo.

Po kopeli morajo vedno na izprehod. Pa tu je križ! Sam nimam časa z njimi, in zamorci, kateri je spremljajo, se jih boje dotakniti, še blizu si ne upajo, da se ne bi nalezli boleznih. Bolniki zaspe na potu, in tako stojita oba, bolnik in spremljevalec sredi ceste, in zdravljenje ne napreduje.

To so čudaki, ti zaspanci! Pred kratkim smo dobili enega, ki je bil ves brez pameti. Ušel nam je, vjeli smo ga in povedal nam je, zakaj je ubežal: „Tica sem — črn vran — belokožci so me ustrelili, bele sestre so me skuhale, in jaz sem jim popihal iz gajbice.“ Drugega dne dobimo poročilo, da je umrl črn vran. O. Dalle

ni verjel, požuri v bolnišnico, ga preišče in še najde dušo v vranovem telesu in ga krsti. Zvečer se nam naznani, da je vstal od mrtvih, vendar ni hotel ostati na svetu, čez dva dni vzame svoj dobro napravljene potni list in odide v nebesa.

Drugi slučaj: Naš mizar pride nenadoma ob pamet. Morali smo ga zvezati, vezi pretrga, zbeži v kapelico, iz kapelice v sobico in razbije vse, kar se da razbiti, potem se loti samega sebe. Vklenili smo ga v železne verige, ki pa menda niso bile dovolj močne, da jih je zlomil. Uvidel sem, da ga napada spanec, in ukažem, polivati ga z mrzlo vodo. Čez štiri dni se pomiri moj dobri norček in natančno izpolnjuje moja povelja, vendar je ostalo v njem neko posebno trganje. Večkrat strmi z očmi proti nebu, palec in kazalec tišči skupaj kakor duhovnik med sv. mašo po povzdigovanju. Nekega dne ga oblijem z mrzlo vodo in zavijem v koc. Njegova prva skrb je bila, da obesi koc pred duri kot bandero, sam pa se postavi k dverim kot straža. Premine tri tedne, vbogal me je vedno rad. Pustim ga samega na dvorišču. Ko se povrnem, ga ni bilo, najdem ga v kapelici, kjer je molil kakor angel. „Kaj delaš tukaj, ljubček moj?“ ga vprašam. „Boga prosim popolnega zdravja,“ mi odvrne. Bil je uslišan.

Nekoliko pozneje izgubi nekdo drugi ljubo pamet. Lasje se mu ježe, noge otekajo, roke si sam razgrize, oči strme proti nebu, in molči kot grob. Dajal sem mu kinina, pa dva grama naenkrat, polival sem ga z mrzlo vodo in čez dva dni pride k sebi.

Tudi vlada mi je poslala prav prekanjenega bolnika, kateri ji je že dvakrat ubežal. O. Janssens mi dovoli, da smem poskusiti z vodo. Okreval je popolnoma, sedaj plete pri nas jerbaške, nosi drva in svetinjico sv. Benedikta.

Nikar pa ne menite, da sem učen zdravnik! Vse, kar vem, je to-le: Če vlijem po bolniku škafo mrzle vode, s tem ga še ne ubijem in tudi ne ozdravim. Voda požene leno kri po žilah in provzroči, da se ga zdravila, vzlasti kinin raje primejo.

Poročilo o misijonskem delovanju ob gorenjem Kongu za leto 1905.

Jaz sem prava vinska trta, in moj oče je vinogradnik, osnaži vsako rodno trto, da donša še več sadu.

Jan. 15, 12.

Katoliška cerkev, ki ni nič drugega kakor vedno živeča oseba Kristusova na zemlji, je ista po nebeškem očetu zasajena trta. Njeno deblo je pognalo v Rimu globoke korenine, in njene rozge obsenčujejo celo zemljo, rozge so škofije med različnimi narodi. Ta trta ima vedno oživljajočo moč in poganja vedno nove rozge, misijonske postaje med pokrščenimi pogani. Rozge so polne življenja, saj je redi sok trte matice, ter rode obilno sadu. In po izreku Jezusovem se morajo obrezati, da rode še več sadu.

Ta izrek se je v zadnjem času doslovno vresničil pri misijon-skih postajah ob gorenjem Kongu. Obrajale so obilno sadja. Vsako leto se je po sv. krstu iztrgalo do dve tisoč nevernikov iz satanovih verig. Cveteče krščanske srenje kažejo, kako krasno je omikano krščansko življenje. Vzvišene hvalnice se razlegajo po cerkvah in vzbujajo v poganih visoko spoštovanje do katoliške cerkve. Tisoče nevernikov se nam približuje in posluša besedo božjo. Dozdeva se, da ni več daleč oni blaženi čas, ko bo celi kraj sprejel krščansko vero. —

Ali trta se mora obrezati. Prišla je poskušnja čez te misijone kot znamenje vsakega božjega dela. Imamo pa božje zagotovilo, da se trta zato obreže, da obraja še več sadu. Če je poskušnja tudi bridka, trpka, nas tolaži up na boljšo in lepšo bodočnost.

Grozne, tukajšnjemu podnebjju lastne bolezni, so ugonobile mnogo delavcev sredi med delom. Ne žalujmo za njimi! Dospeli so srečno v pristan, počivajo od naporenega dela in uživajo obljubljeno stoterno plačilo za svojo požrtvovalnost. Obžalovati treba nas, njih sobrate, tovariše in prijatelje. Težko breme sloni na naših plečah, in ni jih več, da bi nam ga pomagali nositi. Tolaži nas sladki up, da prosijo v nebesih za nas, in da nam v nebesih več koristijo, kakor bi nam mogli na zemlji.

Medtem ko pojema število delavcev, obiskujejo še druge ne-sreče vikarijat ob gorenjem Kongu. Spanec, ki je razsajal prej po Manyemi, v naših seliščih pa je bil skoro nepoznat, prikazal se je tudi tukaj. Smrtna bolezen je popadla najprej enega zamorca, potem deset, potem trideset. Obiskala je celo katehetsko šolo. Kaj hočemo! Dosedaj ne poznamo zdravila zoper to zlo, ne znamo ozdravljati bo-lezni, in tudi ne vemo, kako bi zaprečili nje nalezljivost.

Najprej smo se zatekli k Bogu. P. Huys, superijor v Mpali, nas je naprosil za tridnevnicu. Kristjani so se je z veseljem vdele-ževali. Sklenili smo jo s skupno spovedjo in sv. obhajilom.

Naturnih sredstev tudi ne smemo zanemarjati. Katehetsko šolo smo premestili v Lusako, tam še spanec ne razsaja. Okoli postaje so stanovali kristjani tesno skupaj. Prisilili smo je, da so morali narazen. Napravili smo jim majhne naselbine po gorovju in po gozdih. Dozdeva se namreč, da bolezen ni tako nevarna po višinah, oddaljenih od vode. Zanašam se, da bo ljubi Bog ohranil postajo in obvaroval novokrščence grozne bolezni.

Spanec se prikazuje tudi v Baudouinvilleu. Nekateri slučajji te bolezni so že dokazani. Vendar upamo, da bolezen ne bo posebno huda, ker leži postaja na visoki planjavi Kirungu. Ako nas up go-ljufa, razpršiti bomo morali tudi tukajšnje srenje, kakor se je to zgodilo v Mpali. Postajo priporočamo prijateljem v pobožno molitev, da čuva nad njo božja previdnost in odvrne grozno šibo.

Vkljub poskušnjam, ali kaj pravim, vkljub poskušnjam, ravno vsled poskušenj je bila letošnja duhovna žetev tako obilna kakor še nikoli. 498 dečkov in deklic sirotic vživa krščansko vzgojo pri mi-sijonarjih, 67 sužnjev smo oprostili. 2940 otrok obiskuje naših 35

šol, kjer je poučuje 44 črnih učiteljev v krščanskem nauku in v posvetnih vedah. 1973 poganov je prejelo zakrament sv. krsta, 18.590 jih obiskuje pridno krščanski pouk po vaseh in z božjo milostjo bodo kmalu sprejeti med kristjane. Pogled na tolike uspehe tolaži človeka in ga uči, voljno prenašati bridke poskušnje.

Postajo sv. Lenarta v Uruu smo morali opustiti že avgusta meseca. Po pravilih morajo živeti vsaj trije misijonarji v eni postaji skupaj. Ker jih je več umrlo, imamo jih za to postajo premalo. Najbrž da se kmalu razmere zboljšajo in da bomo začeli tudi tukaj znova delovati.

Lukulu Sacre Coer kaže na dobro bodočnost. Divji Balubi so se sprva vpirali božji milosti, ki jih je zdaj vgnala. Samo vas poglavarja Kyombo se je vdeleževala pouka. Pred kratkim so prišli tudi stanovaleci drugih vasi, proseč, da se smejo pridružiti. Sedaj obiskuje 1300 poganov prav pridno krščanski nauk.

Ni še dolgo, kar je imel neki pater pridigo o slabosti duhov, katere časte Balubi in dokazoval je nespamet njih praznoverja. Pridiga je obrodila. Ljudje so prišli in prosili patra, naj pride in prežene duhove iz vasi. Misijonar vboga, prošnjo izpolni na slovesen način. Napravi procesijo po njihovi šegi. Bobnači gredo naprej, za njimi pojo in plešejo zamorci. Sprevod gre do kože do kože po celi vasi. Malikovalske kapelice porušijo kar grede, fetiše, tikve, v katerih baje stanujejo duhovi, lesene kipe, rogove, snopiče brstja in vso vražarijo nagromadijo sredi vasi in jo zažgo. Enako so napravili tudi po drugih vaseh. Zdaj je na tri milje naokoli odpravljen javno malikovanje. Če še kak trdovratnež časti svoje fetiše in vganja vraže, se mora skriti, kar tudi stori. Javno si tega ne upa. Bog podeli stanovitnost novospobrncem in napravi iz njih kristjane, ki bodo z isto gorečnostjo hodili za Jezusom, s katero so dosedaj častili svoje malike!

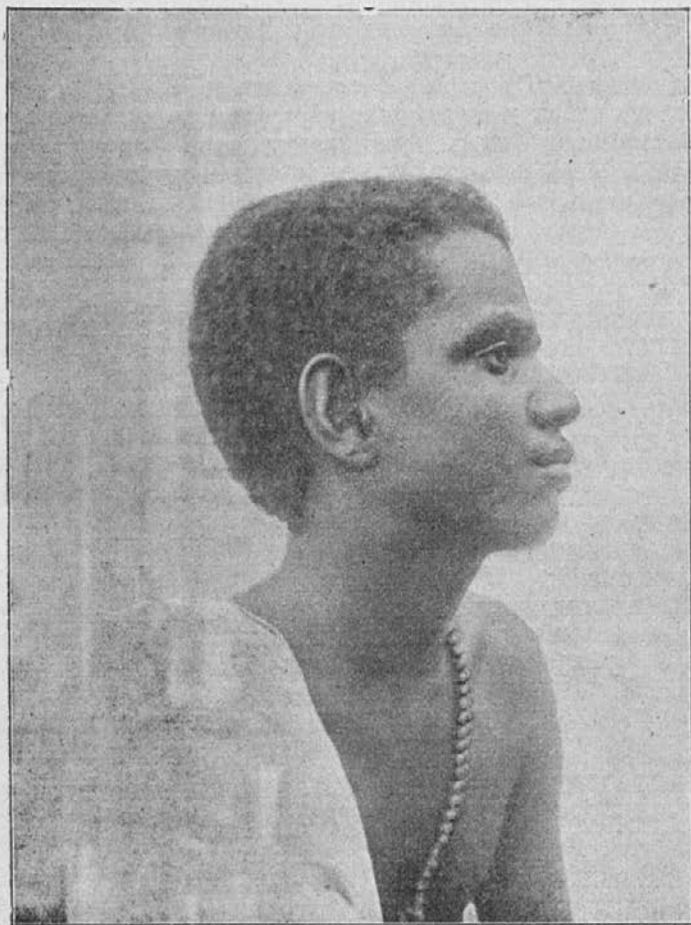
Nepričakovana smrt patra Simonsa in nekatere druge neprijetnosti so ovirale misijonsko delovanje v Kasongou. Okoli postaje se je naselilo pri dvajset kristjanov, priselili so se ponajveč iz drugih vikarijatov, tudi petdeset katekumenov stanuje tu naokoli. Za deco smo priredili šolo.

Postaja Bruges-St. Donat je bila v temeljena za pleme Vabuji, ob bregu reke Luvama. Imela je malo uspeha in premestili smo jo. P. De Vulder je vstanovil novo postajo na neki visoki s pragozdom obraščeni planjavi. Tam je mnogo ljudi in poglavarji so nas sami prosili, da se naselimo pri njih.

Postajo naše ljube Gospe v Udenbošu je obiskal spanec. Precejšnje število kristjanov in katekumenov je umrlo. Nekateri so se boleznimi prestrašili in so zbežali v gorovje, celo na ono stran Tanganjkajezera. Ako ne bo moglo zdravlilstvo tej bolezni v okom, čaka zamorce žalostna osoda. Izmirajo po tisočih in tisočih, in oni, ki ostanejo, že nosijo kal bolezni v sebi. Vkljub nevarnosti so kristjani vedno dobre volje. Vdanost je merda edina krščanska čednost, ki se prilagodi zamorskemu značaju, ker ne zahteva silnega napora in

ne krepke volje, ampak samo zaupanja v božjo dobrotljivost. „Saj smo otroci božji,“ pravijo, „in Bog je naš oče. Živeti je prijetno, če pa umrjemo, idemo v nebesa in tam bomo zopet živeli.“ Bolezen sprejemajo popolnoma vdani v božjo voljo in umirajo brez strahu.

V postaji Lusuka St. Jaques so se otroci pomnožili, ker se je priselila katehetska šola. 45 mladeničev se pripravlja za učitelje, 12

Lastnik «Stern der Neger».

Taki-le so Džurzamorci (v srednji Afriki).

jih imamo v deškem semenišču, in dva se učita modroslovja. V dolini Nyanza, ki je osem kilometrov oddaljena od postaje, smo napravili šolsko podružnico. Precejšnje število otrok obiskuje šolo in dvajset poganskih vasic se poučuje v krščanskem nauku.

Misijon v Baudouinvilleu se širi leto za letom s vtemeljevanjem novih šol. To leto je planjava Marungu čula veselo oznanilo. 1700

poganov se poučuje redno v krščanskem nauku. Misijon obsega 17 mil na široko in 20 mil na dolgo. 9000 katehumenov stanuje v okoli sto vaseh.

Vkljub trdim poskušnjam se zanašamo na dobro bodočnost. Saj delamo za Boga, in v njegovih rokah so sredstva. Mi ne poznamo njegovih skritih sklepov, samo to vemo, da je zmaga naša, saj nam jo je obljubil. Nanj se zanašamo, Bog daj kristjanom stanovitnost! Naš trud ni prazen. Novospreobrneneci sicer niso svetniki, kaj še? Njih divja narava še vedno prevladuje. Če je primerjamo s pogani, opazimo velikanski napredek. Naši si dajo kaj dopovedati, so miroljubni in delavni. Treba bo več rodov, predenj dobimo popolne kristjane. Ako bo pa vsak rod tako napredoval kakor sedanji, jih ne bo trebalo veliko.

Ko bi le mogli oznanjevati sv. evangelij po celem vikarijatu! Delavci umirajo pod težo in vročino dneva in le malo jih ostaja. Prosite tedaj gospoda žetve, da pošlje delavcev v svojo žetev!

Apostolski vikarijat ob Oranjireki.

(Oblatje sv. Frančiška Saleškega).

Pella, 31. majnika 1906.

Največja revščina.

Ravno sem prejel Vaše ljubeznjivo pismo z dne 4. aprila. Hvala Bogu! zopet sem zdrav in lahko se žrtvujem misijonarenju z gorečnostjo mladega misijonarja. Vaša nakaznica me je zelo razveselila. Zaboječki bodo novi postaji prinesli ravno to, česar že dalje časa pogrešamo. Brž ko bodo tukaj, bom potrdil njih sprejem.

Oh, naša revna postaja se še vedno nahaja v istem položaju, kakor sem ga opisal v zadnjem pismu. Niti kaplica dežja ne ohladi zgorete puštinje in vse naokrog je kakor izmrlo, ne vidiš ne vola, ne ovce, ne vidiš nič in ničesar. Uboga Pella je prava ječa in nihče je ne sme zapustiti. Kdor bi hotel le nekoliko potovati, potoval bi v gotovo smrt. Od časa do časa se prikazujejo oblaki kobilic, označujoč novo nezgodo. Ko bo prišel dež in bo kaj obzelenelo, bodo takoj vse požrle. Hrane nimamo druge, kakor nekoliko žita, katerega namakamo v vodi. Ubogi otroci in starčki so tako izstradani, da živajo koj surovo. Kako dolgo še bomo mogli prenašati? Bog ve, mi ne. Slabejši so začeli že umirati. Zadnje nedeljo smo zagrebli starega Bouthorsta, o kojem ste gotovo že čuli. Bil je izboren katehet. Nekdo drugi se ravno sedaj bori s smrtjo. Mi ki še živimo, smo bolj podobni okostnjaku, kakor živim bitjem. O Bog, prizanesi naši revni postaji, podeli vdanost onim, ki morajo v večnost! Odpri jim svoja nebeška vrata! — Računili smo na plodove našega vrta, s katerimi bi si vsaj nekoliko odpomogli, ali zgodilo se je, kakor ob vsaki suši, da se je milijonski mrčes polastil sadežev in vse ugnobil. Branili smo, kar je bilo možno, da otmemo vsaj nekoliko zelenjave. Bilo je zaman. Zgodi se volja božja!

Spoštovana gospa grofica! Kako hvaležen bi Vam bil, ako bi mogli poročati darežljivim dušam o naši revščini. Že pred dalje časa sem vam pisal, da Vas naša deca in starčki časte in spoštujejo kot svojo mater. Zahajajo k kipu presv. Srca Jezusovega in brezmadežne Device Marije in molijo za Vas, da pokažejo svojo dolžno hvaležnost. Zdaj za časa reve in nadloge podvojujejo obiske in molitve. Moj Bog, o nebeška Kraljica, blagoslovi naše dobrotnike, daj jim spoznati kako zelo je ljubimo, daj da naša revščina pripomore k razširjanju njih podjetja, in če vgaja tvoji božji volji, daj jim spoznati našo revo! Daj jim spoznati, kako proseče vzdigujemo naše roke proti njim!

Oprostite, gospa grofica, da govorim le o naši revščini, saj veste, kaj čuti očetovsko sree med gladu umirajočimi otroci, kako išče in prosi pomoči le tam, kjer ve, da jo more dobiti!

A. J. Simon.

Apostolska prefektura v Shireu.

(Maristje. [Očetje iz Montforta].)

Sv. Marija v Nzami, 11. vinotoka 1905.

Opis dežele in stanovalcev. — Mlada setev obeta dobro žetev.

Pred nekaj dni sem Vam z veseljem vrnil nekoliko krstnih potrdil. Danes, ko sem se povrnil iz potovanja, se požurim, da zadostim prijetni dolžnosti, da se Vam zahvalim za večjo denarno podporo, katero ste mi dobrotno doposlali po našem glavnem prokuratorju. Naša postaja pripada sedaj v okrožje Vašega delovanja in čuti se nekako varno. Hvala Bogu! To je bila moja srčna želja. Vzbudil jo je neki članek v „Verité Française“ z dne 15. prosinca 1904, kjer so se opisovale zanimive podrobnosti o Vaši družbi in njenem delovanju. Sedaj mi je želja izpolnjena in naša postaja žviva velikodušne plodove Vašega truda in Vaše družbe. Bogu hvala!

Gotovo bi, gospa grofica, radi poznali svoje nove varovance nekoliko natančneje. Dovolite, da Vam je predstavim! Tu imate Angone, Zulonskega plemena. Naselili so se tusem pred 75 leti, da se odtegnejo krvoločnosti svojega poglavarja Šateje. Tu imate pa Ašave ali Jaje. Prišli so pred davnim časom od severa tusem. To dvojno pleme se je polastilo dežele in izpodrinilo je razna plemena Manžojev, ki so prebivali mnogo prej tukaj in se nahajajo po nekaterih krajih še sedaj. In ako Vam navedem še Ačehonde in Angure, poznate vsa plemena, ki bivajo v našem okraju, ki se razteza južno od Nyasajezera do 17° južne širine, v obsegu okoli 120 km. Liwingstone je to deželo natančno preiskoval, ni pa res, da bi jo bil on našel. Res pa je, da je ravno Liwingstone odprl pot raznim protestantskim misijonskim družbam tusem, ki še sedaj menijo, da je ta dežela njih izključna lastnina. Ko so nas poklicali — bilo je leta 1901 — postavili smo šotore na torišču, ki je dotodaj veljalo za popolno protestantsko last, in začeli smo sejati seme božje besede, in On ki daje rast, je blagoslovil naš trud. Dobro seme, ki smo ga vsejali poleg

julike, je skalilo, začelo poganjati in sad obrajati. Mnogo se jih prej ni niti zmenilo za sv. krst, zdaj pa hrepene po njem, in njih največja skrb je, da se vdeležijo milosti sv. krsta, da bodo mogli z očiščenim srcem v nebesa.

Pred kratkim se je pripetil slučaj, ki prav dobro osvetljuje mojo trditev. Sluga pri sestrah Filles de la Sages se poda med večerjo na dvorišče. V polutemi opazi, da gre lev proti njemu. Sluga trešči vedro z vodo po tleh in zbeži in se skrije. Njegov tovariš, ki je bil tudi v službi pri sestrah, se čudi, da se tako dolgo ne povrne. Vzame v vsako roko nož in se poda na dvorišče iskat tovariša. Najde vedro in razlito vodo ter se prepriča, da se je zgodila velika nesreča in nič ni bilo bolj nujnega, kakor da zbeži v stanovanje. Trepetal je ko šiba na vodi, in strah mu je zaprl govor. Polagoma se pomiri in oni begunec tudi prileze iz svojega zatišja. To je bil smeh, da je bilo kaj! Sestre ju dražijo, da sta plašljivca, škoda, da nosita hlače itd. Onadva pa se resno odrežeta: „Ve se lahko smejite, ker ste krščene, in če vam lev raztrga telo, bo šla duša v nebo, če pa najini trupli raztrga levič, vzame najini duši hud.“ In smeha je bilo konec. Ako bota dobra dečka vstrajala v svojem verskem prepričanju, se bo o božiču izpolnila njuna srčna želja. In res o božiču sta dostala štiriletno poskušnjo, katero stavimo po vzgledu drugih afriških misijonarjev tudi mi kot pogoj za podelitev sv. krsta, da se uče ti ubogi in zapuščeni ljudje toliko bolj ceniti milost sv. krsta. Ali se nenahajajo mnogi med tako bogato od Boga obdaranimi Evropeci, ki najsv. reči v tla teptajo, božje opomine in njegov klic prezirajo in se še celo za njegove grožnje ne zmenijo, in od ubogega, neomikanega zamorca, ki že stoletja tava v največjih zmotah, naj zahtevamo, da bo znal kar čez noč ceniti božje milosti?

Misijonarji se zavedajo, da so še le začeli delovati in pogum jim ne pojema, če tudi ne gre vse tako kakor bi radi. Vaša družba, gospa grofica, navdaje nas še z večjim pogumom, ker tako velikodušno podpirate v delovanju revne misijonarje, ki bodo revni tudi takrat, če bo tudi vse okoli njih bogato. Vsak dan molimo, da Bog blagoslovi Vašo časno tako primerno družbo, ter ji podeli gmotnega in duhovnega napredka. Konečno dostavim vdano prošnjo, da vas ohranite še zanaprej v svojem varstvu v korist ubogih črncev. Kupovati jim moramo zdravila, hrano, obleko, zidati jim moramo cerkve, šole, bolnišnice itd. Bodite tako dobri in vsposobite „Odmevove“ čitatelje za našo podporo, gotovo se jih bo nekaj našlo, da nam bodo poslali kako miloščino.

Z odličnim spoštovanjem se Vam, gospa grofica, zahvalim za prejete dobrote in ostajam Vaš najvdanejši sluga

P. Aug. Prezeau, superior.

Ponatis člankov iz „Odmeva iz Afrike“ ni dovoljen, ponatis misijonskih pisem in poročil le s natančnim podatkom virov.

DAROVI.

Od 1. do 30. rožnika 1906.

Za afriške misijone poslano v Trst: Pavel Dolinšek 10 K, T. Kodermac 13 K 50 v, Janez Jenčič 5 K 45 v, po Lorencu Kocmut od Franca Raizman 2 K, A. Trebec nabral 2 K 94 v, po M. Rogl od I. Kačer 1 K, M. Žibert 30 K, vlč. g. župnik Hoenigmann 4 K.

Za sv. maše poslano v Trst: Ana Wurzer 4 K, po L. Kocmut od Neže Lašič 2 K.

Za stradajoče poslano v Trst: Rozalija Miklavčič 1 K 20 v, po R. Miklavčič od J. Dermolj 2 K, A. Zupan 1 K, F. Žlemlberger 1 K, Fr. Zorc nabral 3 K 50 v, J. Jenčič 5 K, Ant. Bubnič in Eudake nabrali 10 K 76 v, vlč. gosp. župnik Lancin 3 K, po vlč. g. dekanu Pavletič od Jožefe Leben 50 K, Anton Sever 10 K; po oddajalnic v Ljubljani: Supan Nikoline 2 K.

Za odkup sužnje in poganskih otrok poslano v Trst: Janez Jenčič 5 K.

Za kruh sv. Antona v Afriki poslano v Trst: Vlč. g. župnik Skorjanc in več drugih 10 K, Tomaž Rop 5 K, po Francu Kupčič 7 K, Ana Wurzer 2 K, M. Pirkovič 36 K, Urša Zupanc 60 v, Ivana Zalokarja 1 K, po Mariji Rogl od I. Kačer 1 K, Ivanka Gabrič 1 K, Ana Kozob 40 v, M. Primožič 20 v, N. N. 20 v, Ivana Nosan, Marija in Lucija Čadež 60 K, M. Volave nabral 1 K 84 v, T. Kastelic 8 K, A. Baher nabral 2 K 20 v, Tereza 2 K.

Za Klaverjev novčič poslano v Trst: I. Barl 8 K, Ivan Bartianič 5 K 40 v.

Za Klaverjevo družbo poslani v Trst pospeševalni prispevki: M. V. 5 K 50 v, Giovanni Pavlič 2 K, gdčna. Tenbaum 2 K, vlč. gosp. župnik Žvaček 2 K, č. g. kaplan Anton Kociper 2 K, M. Kurboš 2 K, Ana Kocmut 2 K, veleč. gosp. župnik Presečnik 2 K, po vlč. g. P. Kapistranu Ferlin od N. N. 21 K.

Skupna svota: 356 K 19 v.

Najbolj božje med božjimi deli je, sodelovati za vzveličanje duš.

Prave apostolske zasluge in zagotovilo, da sodeluje za vzveličanje prav mnogo duš, si pridobi, kdor plačuje enega

katehista.

Misijonarji vedno bolj povdarjajo veliki pomen teh pomožnih misijonarjev, ki orjejo ledino za pravo misijonsko delovanje. Katehisti vodijo svoje sodeželane k misijonarjem in k pravi veri. Stroški za vzdrževanje katehistov res niso veliki, šest do devet kron potrebuje eden na mesec in za celo leto sedemdeset do sto kron.

Vino

v korist afriških misijonov.

Vinsko pleme	$\frac{1}{2}$ steklenica	$\frac{1}{4}$ steklenice	1 zabojček za poskušnjo s $\frac{1}{2}$ polsteklenicami s poštvino in zabojčkom
	K	K	K
Algerijski muškatovec . .	2:50	1:35	7—
Malvoisie mi sec (za sv. maše)	1:80	1—	5:50
Malvoisie blanc doux . . .	2:20	1:20	6—
Malvoisie doux rouge . . .	2:20	1:20	6—
Samoški konjak	6—	3—	14—
Quina Samos (za bolnike)	3:45	1:80	8:75

Vsa ta vina se dobivajo pri vinskem oddelku družbe sv. Klaverja v Solnogradu, Dreifaltigkeitsg. 12.

Oddajalnice so:

Dunaj, I. Bäckerstrasse 20. — Krakova, ul. sv. Anny 4. — Inomost, Universitätsstrasse 3. — Praga, IV. 33. — Bolzan, Obstmarkt 16/I. — Malvoisie-vina, konjak in Quina-Samos se dobijo tudi v Breslavi, Hirschstrasse 33.

Obširni popisi za Avstro-Ogrsko in Nemčijo se dobijo zastonj.

Sčim naj podpiramo misijone?

Sv. maše. Propaganda je podelila Klaverjevi družbi pravico sprejemati darove za sv. maše ter je pošiljati v Afriko misijonarjem. Da se pa z njimi res kaj pomaga misijonom, ne smejo biti darovi premajhni, in naj bi ne znašali vsaj spod 2 K ne.

Kruh sv. Antona. Klaverjeva družba bi rada pomagala največjim revežem v Afriki. Uvedla je zato kruh sv. Antona. To se napravi tako-le: ako je kdo v zadregi, naj obljubi sv. Antonu Pad. kakov primeren dar za uboge zamorce. Ako ga bo sv. Anton uslišal in mu pomagal, naj se dar dpošlje Klaverjevi družbi.

Klaverjev novčič in otroška zveza. Ta dva zavoda še-le pred kratkim ter imata namen vzbujati požrtvovalnost za misijone pri starih in mladih, bogatinih in revežih. Pristopi lahko, kdor daruje na mesec najmanj pet ali vsaj dva vinarja za misijone.